

1906

Meie Mats.

N° 11

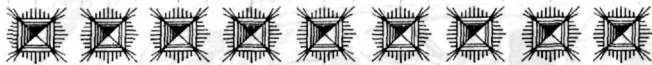
Dublett

10.

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukog

Ära need konnad sööwad
'kopsu,
Ära need maod sööwad maksa,
Sisalikud sõid südame,
Erilased wõtsid hinge. — —

Streik algagu!

Kõik inimesed ütlevad, et meeled on erutatud ja nad kuulutavad sõdasiid, werewalamisi, tulekahju, katku ja kallist aega, weeuputusi ja maa-wärisemisi ette, kui mitte meeled rahuliseks ei saa tehtud.

Aga minu meel ei olegi erutatud waid külm ja rahuline kui jää ja sellepärast need ettekuulutused mind ka sugugi ei eruta ja sellepärast woin ma ka nõuu anda, kuida need nuhtlused wõiwad tulemata jääda.

Mina hakkam kohõ nõüd uuendusi maksma panema ja üleüldise rahu ja korrapidamise pärast kuulutan mina nõüd streigi wälja. Streik algagu kohe, kui need read päewawalgusele tulewad. Kui keegi tahab üleüldist streiki tulemast takistada, see saagu wiibimata mahalastud ja seesama seadus maksku ka nende kohta kes minu kuulutatud streiki õigeks ei tunnista.

Mina olen selle diktatori wõimu enesele kõigepunasemate sotsialdemokraatlaste nimel ise wõtnud, sest nemad „nõuawad“, et nende eeskuju järele peab käima.

Streigi kohta olen ma juba oma salamäärused andnud. Siin tahan ma aga weel meelde tuletada, et päikese, kuu ja tähtede taewalael marssimine ilma minu lubata keelatud on,

et kõik taewawäed püsside, patrunite, suurtükide ja kuulipritsidega minu ehk minu wolimeeste juhatuses alla antagu,

Linna Iduwajas:

„Maal lasti tabuõõgi maha, siit teine ise siit!“

et puude, rohu ja kõige taimete kaswamine kõige waljuma karistusega keelatud on, ja et inimesed ja loomad ei tohi süüa ega midagi niisugust teha, mis keha ehk wähemagi keha-osa liigutamist tarwitab.

Kes nende määruste wastu eksib, saagu surmanuhtlusega karistatud.

Ainsad tingimised, millega ma luban streiki lõpedada, on:

et kusagil maailmas kedagi politseid ega muid korrapidajaid ei tohi olla, ehk kui on, siis ei tohi need mingit korda pidada,

et minul ja minu poolehoidjatel täis wabadus olgu teha ja mõllata, nagu ise tahame,

et kõik inimeste seltskond meie armu ja heaksarwamise alla antakse,

et kõik maailm meie arwamised õigeks ja omad waleks tunnistab, ja

et kõik inimesed walmis olgu ainult mind teenima ja auustama.

Ja kui nõüd minu suurstreik peaks nurja minema ja naeru alla saama, siis ei ole mitte mina süüdlane waid teised. Ka päike ega kuu ei ole süüdlane ega meie oma mehed, waid kõik need, kelle mõtted meie omadega ühte ei sünni.

Kes mitte mind ei usu waid järelemõtlemiseks hakkab mõistust tarwitama, siis hüüan mina: „maha mõistus“ sest maha on nõüdseaja wägewam hüüdsõna.

Sest mõistus on kõige wägiwallameeste suurem wastane, niihästi ühe kui teise ääre mustasajalistele.

„Meie Mats“.

Mõisa dues.

Ühel päewal astub Käärä peremeses Jüri, Wäng: mõisa duest läbi. Herrat nähes fergitab Jüri mütsi kõrgele ja ütleb:

„Tere hommifut herra!“

„Mis sa furat tahad?“

„Ei ma tahtnud seeford midagi, teretajin ainult herra!“

„Sumalaga, furat!“

Kihulane.

Uut moodi.

A. (torpeedu poole näidates): „Mis hull loom see on?“

B. „See on uut moodi figar, mis ise karbist juba jookseb ja põlema läheb.“

Tall digus.

Parun: „Saan, mispärast mu wästi puhastamata jätid?“

Jaon: Puhastajin küll, paruni herra, aga ei saanud paremitte.“

Parun: Mifs ei saanud, eila jäi mull 15 kop. tasku ja on praegu alles.“

Ülitoolis.

Prohwesjor: „Wange nõüd tähele, kui meie seda fihwiti ühe ainsa tilga tassile fiske anname, sureb inimene kobe ära.“

„Tooqe tuld!“ hüüdis Hiisu Beeter, kui ta maja põlema hakkas, sest ta oli selle rattuga ainult piibu kaja wõimud aga tikkud maha umustanud.

Reinupere Reediku kosjad ja abielu asjad.

Reinupere Reedikul raugal olnud oma noorespõlves palju pahandust ja maailma muret oma abielu asjus. Esimise naise oli ta hädapärast Nais-aarest kätte saanud, ja pulmad saanud ka priskesti peetud. Pulmadest olnud igawene hulk igapäewast leiba, põhjatu palju püütleiba, sadaseitse saialeiba, seitsekümmendseitse seitseitsmendikku sepikut, wiiskümmendwiis wanaleiba ja kak-kümmendkaks kraabo kakku järele jäänud.

Kaugelt koju tulnud uus perenaine läinud õueaidast lõuneks leiba lõikama, ja surnud sinna leiawirnade wahela nälga ära. Reinu Reedik nutnud kadunud naist nii, et pisarate woolust tõusnud weeloigud nii suured olnud kui Wirtsjärw. Selle peale reisinud Reinu Reedik siis Riinamaale, toonud sealt omale teise teisepoole, kes aga teda tublisti tuulutanud, kopsu kohta koputanud, singi peale sipsutanud, labaluu peale laksutanud, pehme paiga peale plaksutanud, karwust kiskunud ja wahest harwasti ka tukistanud ja tonkinud. Ena õnneks läinud see esimist kord heina, ja pannud sarwed seinale, ja kui ta just heinamaa aja juure jõudnud, seal lagunenud tema Reinu õnneks jaanipäewase jää peale ära, ja Reinu majas ep polnud sest päewast saadik enam kära.

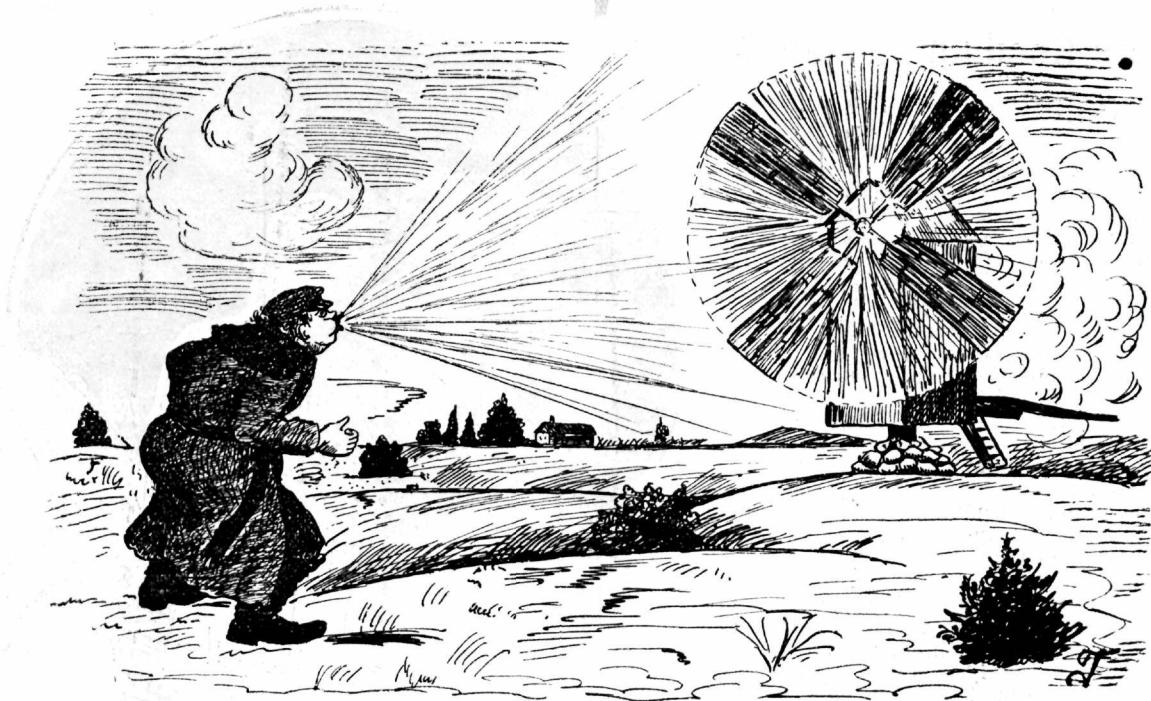
Reinu Reedik ütelnud küll korraks, et „oleks ma ta pagana pastli randade sisse paari jäänaela löönud, siis ta raibe poleks mitte jää peale ära lagunenud“, kastnud süljega silmaripsmed märjaks, ja sellega olnud ka leinamine lõpetatud.

Siis läinud Reinupere Reedik kolmat korda kosja, ja kosinud enesele Kungla kuulsaist neiudest kõige kuulsama ja kenama. Sellele juhtunud jälle see õnnetus, et kui ta neljapäewal pärast Nelipühi esimist kord sauna läinud, ja ennast parajasti neiudest tehtud sopsuga sopsi-

nud, wõtnud külm ta sauna lawale ära. Reinu Reedik kõrwetanud küll weel kaks-kümmendkaks kuba kadakaid sauna ahjus ära ja teinud küll palju müra ja kära, kuid Kungla maalt kositud kuulus noorik koolenud siiski ära, Reinu Reedik kurtanud kuke lauluni, et unustanud oli

noorikule ütlemast, et kui külm sauna lawale kallale tuleb, et siis leili lähmiks.

Siis rabanud Reinu Reedik raudja rake ja sõitnud Wirumaale, Wõu walda, Wildaku sauna waeale Wiüle kosja. Täpitarik olnud talle teatanud, et see temal nüüd wiimne kord naiseranda rännata, ja et Wirus tema õige hellakene olla. Kui kosjajoogid joodud ja kihlad kinnitud olnud, sõitnud Reinu Reedik sõerudes kahe tunni ajaga Wirumaalt koju tagasi Kasari jõe kaldale, koidu

wirmensede ajaks. Seal wõtnud ta kolm wakka vähem linnaseid, kui täis Tallinna tünder, sõitnud nendega Puri Peetri pukk-weskile, ja et tuule tibagi kõiges looduses ei olla olnud, siis puhunud ta paisunud lõugadega selle weski-põrika ise käima, jahwatanud linnased seal peene-maks kui Peterburi püüli jahud, sõitnud weel parajasti koidu lõpuks koju ja päewa tõusu ajaks pannud juba wahutawa õlle-maki tõrrega woolawa Kasari jõe kaldale jahtuma, ja läinud ise wisanud enese wiherpuu wilusse

natukenesirewile. — Korruga kuuleb ta kange kohina ja mühina, nagu Narwa kose kukkumise. Ta läheb waatama, ja ennäe, wa kirjukukk. see kenalind, läinud oma kümne helde eidekesega jõe äärde kõndimaie. seal tulnud kukele meelde pärast koitu esimest korda kikerekiii laulda, ta hüpanud selleks tõrre sõrwale, aga ta kurinakk olnud nii raske et tõrs ümber läinud, ja siis sellest sündinudgi see kole kohin ja maailma mühin.

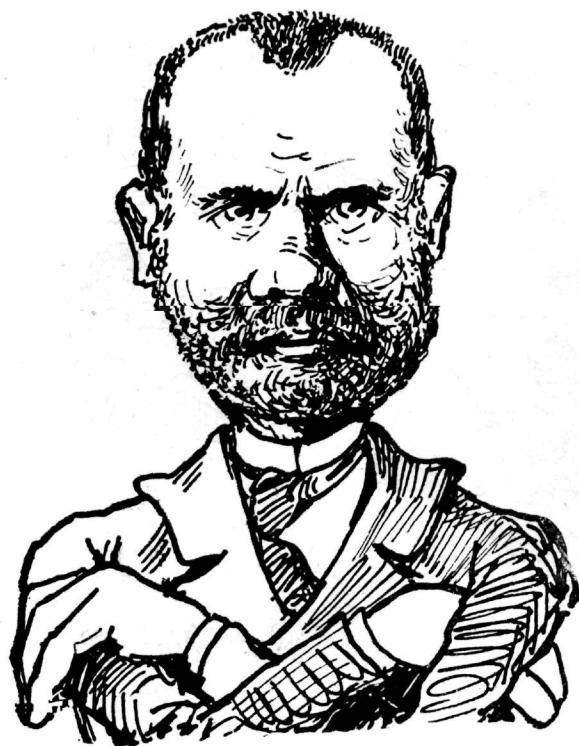
Reinu Reedik kahminud nüüd küll veel kamaluga õlle-makid jõest tõrde tagasi, aga siis wast aimanud ta, et kõik makikogu ju allawett Kasari weski poole pununud olnud. Reinu Reedik pannud putked mängima, jookstes järele, ja wiieteistkümne wersta pealt kuulnud Kasari mölder kui Reedik hüüdnud: „Priidik, pane pais kinniii!“ Mölder Priidik pannud paisu kinni, ja kui Reedik sinna jõudnud, seal sõelunud ta suure kõlka sarjaga makid jõest välja, ja täitnud kõikide weskiliste Walgawalla meeste heina märsid maki märjukesega täis, ja mis üle jäänud, selle toppinud enesele kahele poole kuue ja pükste taskudesse.

Koju jõudes kuulis ta, et sulane sellest, mis esiti kamaluga jõest tõrde tagasi pani, oli saanud seitse waati

sirepilli, kuus waati karawommi, wiis waati winderwanti ja tüki neli waati weel tagatippu.

Reediku rõõm oli otsata. Ta wõtnud ja weristanud ühe wiiepäewase weise, ühe kolmpäewase kohi-oina, ja ühe hea põrika paaripäewase orika ära. Küll siis aga wast olnud Reinupere Reediku rehetoas käki-kärinat ja worsti-wurinat kuulda. Tüki kolmkümmendkaks pruut-tüdrukut olnud vähem kui täis kolm tosinat, need katnud kuuekümne süllases kuusest kambris saja süllase saare laua, nii et see toitute all aina äganud. Seal saanud siis süüa seitse walda, ja liha jäänud Lihu linna waeste heaks weel üheksasada üheksakümmendüheksa tündert vähem, kui täis tuhat tündert järele. Kui kõik olnud söönud saanud, siis pannud wa torupilli Tõnu oma toru hüüdma, ja pulmalised tantsinud nii, et tüdrukute seelikud seitse nädalat pärast pulmi weel kodu warnas keerdu lõõnud.

5.

„Meie Matsi“ Toimetuse liikmed

Järg.

Lõpuks oma lahkumise kõnes tähendas ta meile, et munda ja pori on temale kõige armsamad ained olnud ja oma firdest kibutatud tahab tema ennaft oma elu töö lõpul üleni selle alluse sisse pugeada. Harva, jah digem, mitte ühtegi inimest pole saatus — see kuri ja tige saatus — oma pailaplets teinud — aga herra Kõrb on ommetegi see. Tema on oma ideali kätte saanud.

Nr 5. Herra Tarakann. No wot see on alles pois. Tema iragi iseloom tuletab tahtmata lasakat meelde. Tema on päris meie oma linna „pürger“, sellega ühes ka kohalise nalja muretseja. Selle anderikka ifiku peale on meil edespidi veel suur lootus.

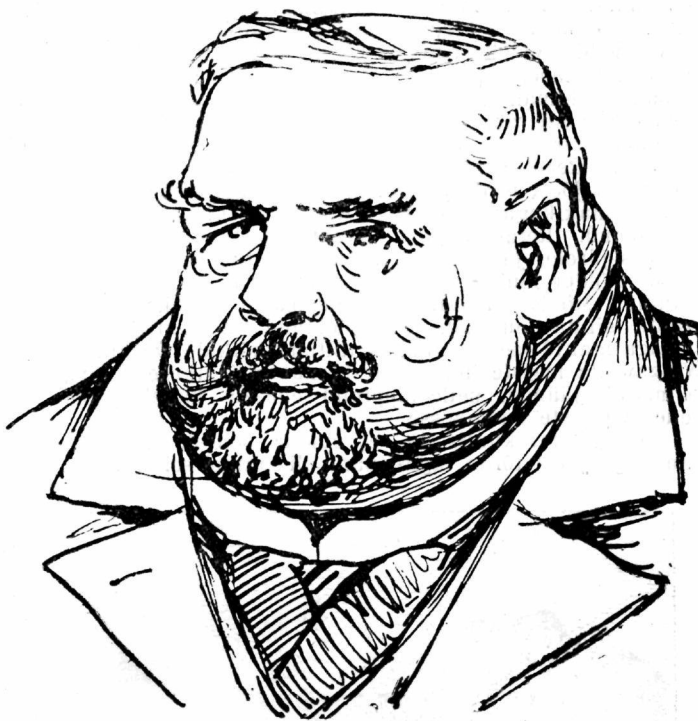
Mõne aja eest oli ta tööta töolistest jaaditutege hädas, Need oliwad wiimase kui wiisakuse raaju ära unustanud — mõtelge ometi — nemad julgesiwad meie kallist Tarakanni herrad raha norimisege tüdata. Kus ja selle küüruga lähed. Raha ju Tarakanni isandal omal hädasti tarwis: naesed, lapsed, onud, tädid, depojad jne. ühesõnaga terve trobifond. Nüüd saate aru, kui rumal palwe see oli. Uga Tarakanni herra, kui wiisakas mees kunagi, näitas niisugustele häbematele wiisakalt oma auuwäärt . . . t. Kui ilus ja lõbus! Saigi selleks forrats neist rahu. Uga nüüd tuli linna isadega häda, Need puupeat ei tunnud seadust põrmugi. Uga wahwa Tarakann ei kohkunud. Silmapill — liirum, laarum, lumps — seaduse raamat lahti ja digus teadlised ettelugemised ürgama. Sai ta neile wähegi taipu pähe ajanud, asus ta kobe teistfuguse tööwälja kallale — nimelt ülesleiduste põllule. Ja nii kui plüsiift — uus leidus oligi tehtud. Nimelt lendawad õlle kõrtfid ja veel töörahma tarwis. Omal ajal uhtustasiwad tartlased oma kuulutuse samastega, aga tühi rämpis kõif meie lendawate

õlle kõrtfide kõrwal. Mõtelge, kui meie töölisele jänu juhtub tusta tegema, pole muud tarwis, kui wiisista ja filmapill on teil terve kõrts niina ees. Ole mees ja trimpa! See kõif käib weel kähum, kui mõnes muistestjuttus. Lähemal ajal, kui Tarakanni herra wähegi omaft tegemuseft mahti saab, lubab ta meid oma kaastõõga õnnestada ja see saab muudugi tore tiift olema — selle peale wõime julged olla.

Nr. 6. Herra Pitwits. Gentleman pealceft jalatallani. Kuulsa „Nella“ trobifonna eesistuja. Hamba näitamise kunsti ülesleidja. Tema ülesleitud sistemi järele wõib päris eht tarjatrantsi wiijil hambaid näidata, waatamata selle peale, on neid juus eht ei ole. See on wästuwäidlemata kõde, et sellega see herra Wältumaa kultural krooni pähe wajutas. Järw andis ühes „Wirulase“ nr. nõdu: inimest ifka jälle looduse lähemdale nihutada ning soowis, ei sellis kõige esimene abi nõdu oleks, et inimesed a’asti käima hakkaks, (efite wõida ka hädapärast ühte räbalat ümber niuete tanda) ja härja moodi rohtu söõma. Herra Pitwits läts sammud edasi ning õpetas hamba näitamise selgeft. Ras pole tore. Meie oleme loodusele ju hulga lähemal — jah warsti I odus ife juba.

Braegusel ajal on Pitwitsja herral kole wähe aega. Ta „Nella“ oli ju hinge waatumas — aga et elutingimised nagu wähe lahendamaks saiwad, loodab Pitwitsja herra temast ifka „hingelist“ saama.

Järg tuleb.

6.

Inimene on ifka inimene.

Kas Tõstamaa meest tuliwad firikust wälja, kus orelifunftrit kontferti andis.

„Inimene on ifka inimene“, ütles teine nendest arwõtades, „mängis esiteks küll, aga wiimati wäsis ära: timpis tüti aega ühe sõrmega ja siis alles hakkas jälle kätte ja jalgadega mängima.“

Ja mina Dr. K. A. Hermann tahan poja väljaaududa, kellel nimeks olgu: „Eesti rahvusline Eesti riigivolikogu Eesti liikmete Eesti walimise Eesti partei Eesti ajaarwamise 1905 a. Eesti 17. oktobri Eesti manifesti Eesti põhjal“, ja temal ei pea saba taga olema, mis on wõera keele sõnaga „demokrat.“

Hymenäöse kõne Amoriga.

Õõsel.

Mhe juwituskoha aias juhtustwad Hymenäos, abielu jumal, ja Amor, armastuse jumal, kofku.

„Kuule, tuwifene, see on päris fiatemp!“ rääkis Hymenäos, „kui palju südameid ja armastusega läbi ei torla, aga mina jõuan waewalt ühele saja hulgast oma ahelad külge panna!“

„Kui lapsik ja oled!“ raputas Amor peaga. „Kas wõid siis kõigile neile ahelad külge panna.“

„Miks pärawi mitte?“

„Ah, ah, ah! Waata, näituseks: ma fundisin eila ühte naismest oma uut roatidruku armastama, kes jälle oma korda juwemaja kojameest armastab, kes ka naismest on, aga naine külas elab; kojamees armastab „Terwise“ piimatäituse piimatäituse, kelle mees raudtee peal katlakütjaks on; seejama katlakütja põleb armastusest ühe rööpa-seadja naese wastu, kes kohalise Arudewahhe jaama ülema juures kõõgitäituse on ja ülemaga lähedas ühenduses seisab; ülema naine aga sõbrustab oma õemehega, aga see äranähes, et teda piütakse, lipitseb oma juwemaja peremehe naese ümber! Mõtle siis nüüd, kudas ja wõid neid kõiki oma ahelaga kõita?“

„Jah, siin wõib tõega ka wanakurat oma jala murda!“ lausus Hymenäos kurwalt ja sügas kõrwatagust.

Jumalad lahkusiwad . . .

Aga põesastitust ja puude alt kofsiwad naer, jofistamisef, armuawaldused.

Amor mängis oma ohwitega . . .

„Meie Mithel“.

Kah ametmest.

A.: „Noh, mis Teie, hr. B., mürate nüüd teha?“

B.: „Ma olen seebord oma isa äris ametis; tema muretseb fofsetulekute ja mina wäljaminekute eest.“

—fer.

Müts maha!

Pildike praegusest ajast.

Kepiga isand kõndimas käib,
Kõrgemast seisusest olema näib;
Kui ma kord teid tema korteri wiin,
Teistsugu pilti näha on siin.

Naene on nutul ja tuba on must,
Saunameest meelde tuletab just
Peremees nõudmas on üüri eest raha
Üürniku ees teadku naabrid: müts maha!

* * *

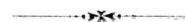
Tuntnd see kirjanik kõikidel ju,
Seda ei teagi wist keegi muu —
Sadased wigasid sõnade sees —
Kuid, mis ma sest ilmutan ilma ees. . .

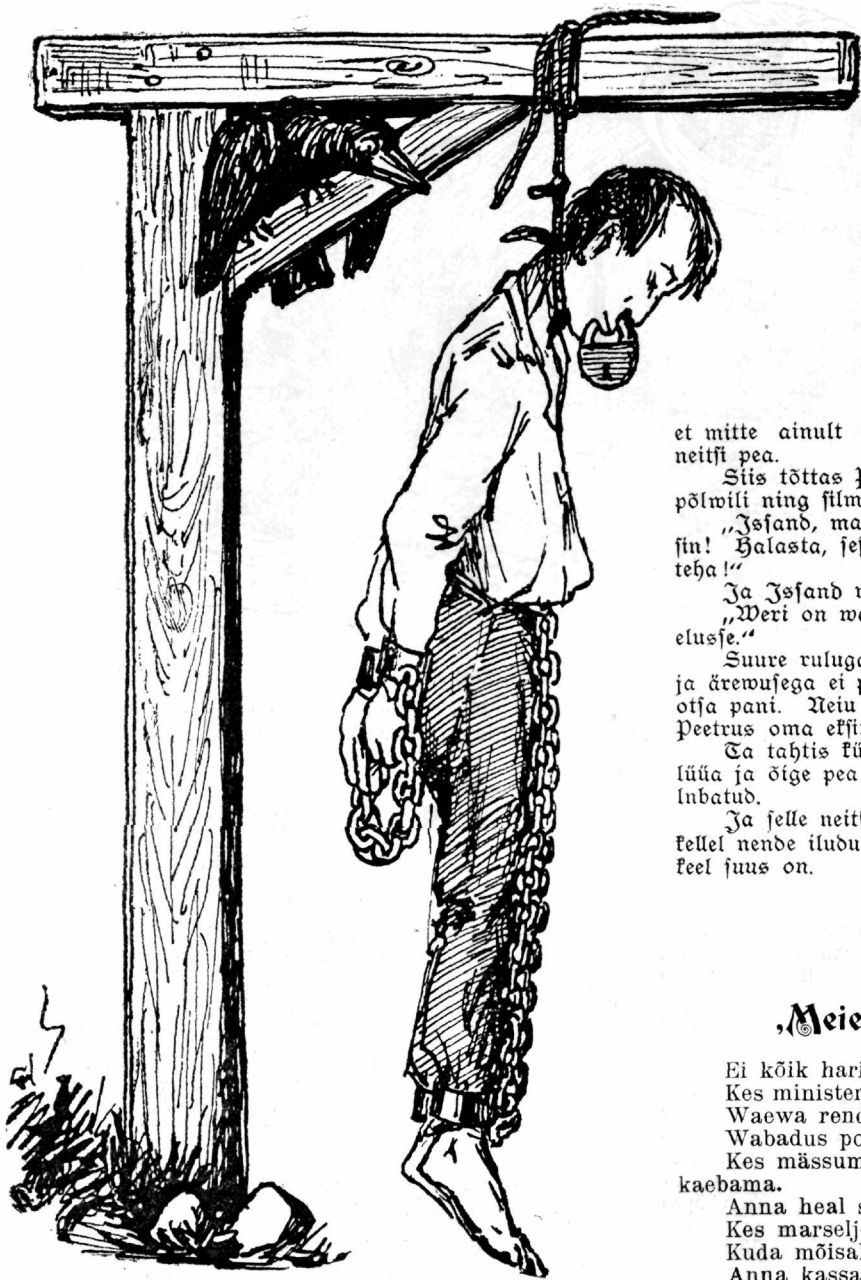
Wennapoeg Jukuke, koolis weel käib
Õigesti kirjutust oskama näib
Kirjutab ümber, suurt maksu ei taha —
Kuid ta on kirjanik—teadke—müts maha!

* * *

Rõhutud on meil kondid ja luud
Wägiwallaga sulatud suud,
Waatame eesriide taha, siis näed:
Walitsemas on peal walelikud wäed.

Kuuldub marseljese, kõss, wait!
Seal ongi korrakaitseja mait
Uulitsal nähes neid—kas tahad ehk ei taha
Seda pea meeles, saad aru, müts maha!

Meie waba ajakirjandus.

„Wend, kas sina need wanad püksid räbalad siia tuppa oled tassinud,“ küsis Sõeru Ott Willu käest, kui ta täiturult tulles uued püksid jalga tõmbas ja wanad jalaga põrandalt nurka lükkas.

*

Üliõplane (woorimeest hüüdes): Woorimees, kas oled waba?

Woorimees (ruttu): Jah, herrad.

Üliõplane (edasi minnes): Soowin õnne! Elagu wabadus.

*

A. (Sõbrale, jõe ääres jalutates). Inimese elu on küll kui üks suur jõgi!

B. Kuidas nii?

A. Kas mina tean.

*

Ruut kurjad naised pärit on.

Wagajutt (legenda) Daanimaaalt.

Kristus ja apostel Peetrus kõndiswad forra mööda metsa. Korraga silmas Peetrus, kuda wana paharet niinepuu all noore ilusa neitsi ümber lipitses ja teda suudles. See wihastas Peetrust nii, et ta Kristusele ütles:

„Õpetaja, kas sa ei näe, kuda kuriwaim noort hinge huffa saadab?“

Ja Kristus wastas ja ütles:

„Jäta teda, ta on inimeste effitaja algmijest saadik.“

Aga Peetrus ei kuulnud seda, ja ta wõttis kätte ja läks salamisfi puu alla ja tahtis kiusajat ära tappa ja tõmbas mõdega tuppest, aga ta löi nii tugewaste,

et mitte ainult deluse pea maha ei langenud, waid ka neitsi pea.

Siis tõttas Peetrus Kristuse järele, langes tema ette põlwili ning silmili maha ja ütles:

„Jsfand, ma tegin pattu, et ma waga werd ära walaftin! Halasta, jefst kui sa tahad, wõid sa teda jälle terweks teha!“

Ja Jsfand wastas temale:

„Weri on weel soe, pane pea feha külge ja ta tõuseb elusse.“

Suure ruluga läks Peetrus käsku täitma, aga kiirega ja ärewusega ei pannud ta tähele, et ta pahareti pea neitsi otfa pani. Neiu tõusis elama, ning alles nüüd märkas Peetrus oma effitust.

Ta tahtis küll saadana pea neitsi feha otfaft maha lüüa ja õige pea asemele panna, aga seda talle enam ei lubatud.

Ja selle neitsi järeltulejad on kõik need Ewa tütreid, kellel nende iluduse juures ometi saadana pea otfas ja tema keel juus on.

„Meie Matsi“ õpetasesõnad.

Ei kõik haritud eestlased riigiwolikogusse pease.

Kes ministeriumile „otstawku“ hüüab, kaotab ise koha.

Waewa rendimehel, muret eraomanikul.

Wabadus pole wene—laste mäng.

Kes mässumeheks tahab saada, peab mõisniku kohtu kaebama.

Anna heal saksale ja oledgi tagurlane.

Kes marseljeset laulab, sellel nahk maha.

Kuda mõisaherra, nõnda „rahustamine“.

Anna kassakale, mis kassakas tahab.

Natukene peita ja põgeneda, on enam kui wangis olemine.

Mida kibedam wits, seda waljem kisa.

Kes suli peale armu heidab, laenab Bachusele.

Elu on põiklemine.

Kes enne koitu kobistab, see omal külma kodu saab.

Üks wihamees wõib juba külmale maale saata.

Lapsed nutma, naene woodi—nõnda Aadu üles poodi.

Ei sure talumees peksu läbi.

Põllumees põlwitab, ametmees aigutab, kaupmees kükitab.

Palju kesas, wähe wiljas.

Kes walu saab, see palub, keda otsitakse, seda ei leita, keda kätte saadakse, seda klopitakse.

Talumees tuleb apteeki ja küsib hästi kõwat kirbu rohtu.

„Mis kirbul wiga?“ küsib apteeker naljatoonil.

*

Rohi, mis mõjus.

eefelt magamast üles ajada. Eefel peremehe ajamisest wäljagi.

„Eefel on siia nagu naelutatud, mina annaksin terve dollari sellele, kes temale jälle jalad alla saaks,“ kaebas neeger higi otsalt pühkides.

„Ma teen seda sulle palju odavamalt,“ jeletas arst. Ta wõttis wäikese morfiumiga täidetud pritsi, astus eesli juurde ja pritsis korraga terve pritsitäie eeslile naha alla.

Eefel tõusis esiteks tagumiste jalgade peale püsti, karjus kolebasti ja lendas siis nagu kuul minema.

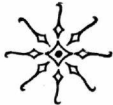
Neeger wahtis esiteks kohmetanult wõõra otša ja hakkas siis eeslile järele jooksuma.

Kümne minuti pärast sawad nad neegriga jälle kokku. Ta seisis tee ääres ja ootas. Eeslist polnud jälgegi näha.

„Utelge mulle, palju selle sodi eest tahate, mis minu eesli sisse pritsisite,“ küsis neeger arstilt.

„Noh, kümme senti,“ naeratas arst.

„Hea küll. Siin annan ma teile 20 senti, et ka mulle ühe portsjoni pritsisite, sest nähte, mul on tarwis eefel finni püüda.“

Ettevaatlik.

Isa: Mits wäike Jüri nüüd nii suure hoolega filmi peseb?

Jüri: Isa ju praegu kõneles, et töömehed lubanud uulitsal igapähe läbi peksta, kes aga kuidagi „musta saja“ moodi on.

*

Ujakohane.

Proua (uuele kõõgipitgale): Tulawal pühapäewal on meil õhtusõök ja tantsupidu, kus teil wõimalik näidata on, mis mõistate.

Kõõgitudruk: Mis õhtusõõgi kohta ütelda, siis wõib proua julgesti minu peale loota, aga tantsida ei osta ma kahjuks muud kui labast igapäewast polfat.

*

Kõige piinlikum filmipilt,

mis mehele elus juhtuda wõib, olla see, kui peab oma 17. aastajele pruudile esitelemas 25 aastast — türt esimesest abielust.

Arusaadaw.

Isa: Mis kõlwatu? Sa oled uute pükstega jökke kukkunud?

Poeg Kaalu: Jah, mull polnud ju aega wanu jalga tõmmata

*

— ser

Temakene: Ja ometigi, August, ütlesid sa kord, et mina olla Sinu igaweseks ajaks.

Tema: Siis kuulsid sa küll walesti. Mitte igaweseks ajaks ei ütelnud mina, waid iwakeseks ajaks.

*

Külaposti juures.

Hoolsad mehed, panewad inimese hingedgi posti peale ülesse. Siiski pole teated täielised. Postist näen küll, et külas 11 naisterahwast „saada“ on, aga kes nad on, lesed wõi neiud, kui wana kesgi ja kui suur kaasawara kellelgi ehk kus nad elawad, selle kohta pole midagi üeldud. Mine otsi mööda küla taga kui tahad! „Olewik“ tegi omal ajal täielisemat tööd: trükkis talude nimed, elanikude nimed ja nende wanuse ja, kui ma õieti mäletan, ka nende praeguse perekondlise seisukorra ja tulewiku lootusedgi lehte. Näituseks: W a a b u l. Peremehed: kaks elatanud poissmeest. Perenaine: nende wana ema, lesk. Wäga jõukas ja lahke rahwas. Suwiline: keskialine, töökas naisemees, lasteisa; perekond elab tal Pahnimäe all saunas. Tüdruk: (täieline elu-olukirjeldus). Niisuguste lähemate teadete tarwis saagu muidugi iga talu wärawasse oma post ülesse pandud, mis nüüd koguni puuduwad, kuna külapostide teated täielikumad olgu. Ka seegi pandagu posti peale ülesse, kui mõnes talus perelisandust loota ehk põdemise põhjusel kahanemist karta on.

Der Kaiser kosib.

Wille m: Tule ära minu kaenlasse, sa noor Eesti, meil poleke sul waja niisuguseid inetuid lugusid näha.

Eesti: Ei usu. Saksad on meid 700 aastat walitsenud, aga kõige aja samasuguseid pilta näidanud.

Kihlatud. Mina olen nüüd jälle kihlatud. Süda suwel, looduse pidupäewal see sündis. Mina olen nii õnnelik, nagu ainult kihlatud wõib olla.

Minul ei olnud mõtetgi tänawu suwel ennast kihlata, aga see tuli looduse jõuudude ja traditsionide mõjul. Ja kuna see enam kellegi saladus ei ole, wõin loo äragi jutustada.

Olin pühapäewaks Nõmmele kutsutud. Juhtusin majaherra 36 aastase tütre Pauliinega kahekesi balkonile istuma. Meil ei olnud mingit jutuainet, aga räästa alt pesast wäljalendaw pääsukene peastis meid piinlikust waitolekust.

— Waadake pääsukesi, kui õnnelikult nad pesa ümber lendawad, ütlesin mina.

— Ah! herra Tõnu, hüüdis Pauliine.

— See seal on wist küll ema pääsukene.

— Ah! herra Tõnu.

— Mina armastan wäga pääs — —

— Kuidas te ütlesite, hra Tõnu? ütlege see weel üks kord, sosistas Pauliine.

— Et mina armastan pääsu — —

— Ah! see tuli nii ootamata, — olen üsna kohkunud — —

— Mis teil wiga? Kas olede haige, neiu?

— Minu Tõnu!

— Armas neiu, ei sugugi —

— Jah, kui sina nüüd nii tingimata tahad, siis wõin kuu aja pärast walmis olla —

— Neiu, mina — —

— Tasa. mu armas, keegi tuleb!

Ja kui papa ja mamma sisse astusiwad, hakkas Pauliine minu käewarrest kinni ja ütles punastades ja sügawasti kummardades.

— Meie oleme kihlatud.

Ja nõnda olime siis kihlatud ja oleme praegugi.

* * *

Neid noori neiuseid, kes mind armastawad ärgu see lugu sugugi kohutagu. Seda ei juhtu maailmas sugugi harwasti, et kihlused murtakse. Palun sellepärast kõiki minu auustajaid kirjalikult ja suusõnal awaldada, et ma uuesti walida wõiksin.

Tõnu.

Rahulolemata.

Rinnituse feltši agent: Teie rinnituse aeg jõuab homme ümber. Kas wõime uuendada?

— Mis pagan. Mina olen teie juures 5 aastat finnitatud olnud, ilma et tulekahju oleks olnud. Nüüd tahan teist finnitusefeltši proowida.

*

Tõde.

Noor proua: Ütle minule, armas Karl, mis ja oleksid teinud, kui mind poleks saanud.

Karl: Pankroti.

*

Sapfi loetamas.

Pastor: Seitsemes käst!

Wäike Miit: Teie ei pea mitte warastama;

Pastor: Mis? Ega katetismufes nõnda ole.

Miit: Aga ma ei tohi jaksale fina ütelda.

Raaks kärblast ühe hoobiga.

Mõned inimesed higistavad ja waemavad ennast igate wiisi, et ka kuidagi tähtsaks jaada — ega asi ei õnnesta. Need on rumalad inimesed, ei mõista asjaga peale hakkata. Teine jagu on palju agaramad — need lõõwad faks kärblast ühe hoobiga: saab tähtsaks ihtuks mõne jao seltskonna filmis ja head waewa taju ka.

Neid isandad ei hakka midagi üles ehitama ega walmis looma — ei — see oleks ju tühi töö ja waimu närimine — selleks nende taip ei ulata. Aga waat, maha lõhku — maha lõhku mida teise tähtsa mehel juba üles ehitatud, see on ju hoopis lerge asi. Et selleks seltskonna poolt heaks kiitmist leida — pole muud waja — tõmba ennast selle filmis tuli punase mantli sisse.

Ja selle peale mõid kindel olla, et sind ustakse, sind peetakse tangelafeks ja rahwa eest wõitlejaks. Kõlu päid on ju küll. Oh seda „punast mantlit“: küll see on hea warjaja. Ma tean trobikonna punaseid tegelasi, kes nähtawalt kaunis suurt juhtivat osa etendawad. Selles trobikonnas on iht, kes jälle selle trobikonna tooniandja on. See iht on trobikonna ja seltskonna filmas „kuulus mees“. Teda ülistatakse. Ta on wali maha lõhkuma, lahtlustama ja just selle läbi on ta ühe jao seltskonna filmis tõusnud. See on üks kärbes. Tähtsuse wõi kuulsuse kärbes on waene kärbes jatab taskud tühjaks. Aga agar mees ei jää hädasse.

Tubli nuuskur wõib meie päwil ka midagi teenida. Mees otsustas: Rahwa ees on mull „punane mantel“ kaitseks ja walitfusel ei ole selle wastu ka midagi, kui ma „punase matli“ all temale tööriistaks olen. See on teine kärbes, kaju tooja kärbes. Tubli pois — tema tegi selle püha kirja sõna tühjaks — et kahte isandat ei wõi teenid. Lori! Peab just teenima — see on ju kahe wõrra kasulit.

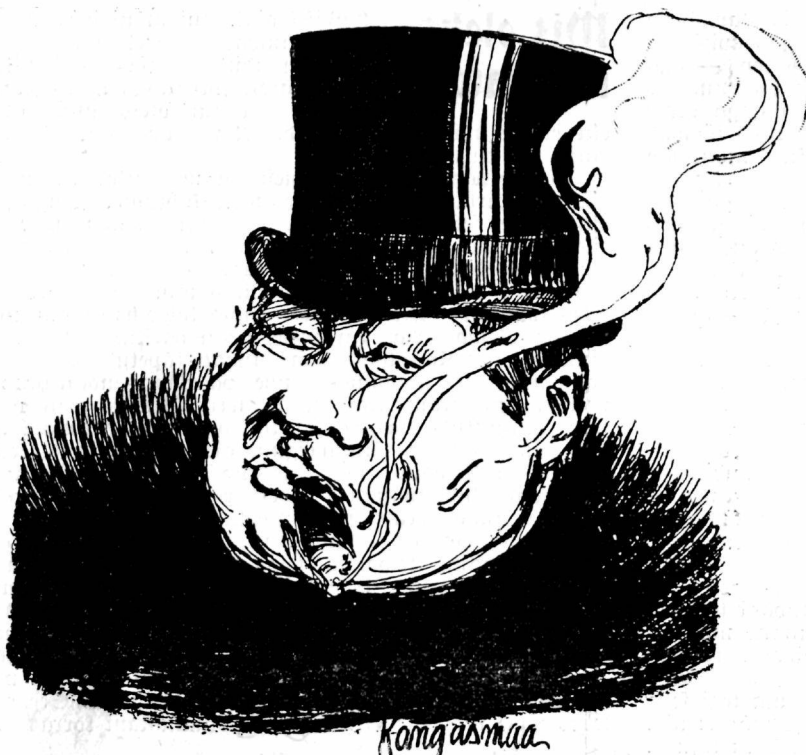
Mis oleks kohutaw?

Endisel ajal, kui mõni inimene kuidagi loomuwastasel teel otša sai, küll siis ajakirjandus eesotsas ja seltskond tagant järele olivad waljud tormitõitma — just kui oleks ühe inimese elu ei tea mis wäärt olnud. Näüd on asi sellest küljest palju mõistlikum.

Meie päwil saab inimesi enam hukka, kui eimese külmaga kärblasi — ja kas see meid kohutab? Sugugi — waid otse selle wastu — see rahustab. Kui meie Wene-riigi elanikud nüüd ühel heal päewal ei ühestigi ajalehest teatust ei leiaks, et mitte kusagil pole ei ühtegi inimest äratapetud ei pommi ega prawningi läbi — waat see oleks alles kohutaw. Meie tunneks endid kõige häbematal wiisil petetud olema. Aga kui meie, nagu harilikult ikka, leiaks sõnumeid, et Kaukasias paar tuhat tapetud, neli tuhat haawatud, et Poolamaal ühe päewaga mõnikümnenend politseinikku äranõtitud, et Zefaterinoslawis wõitlus olnud talunikude ja strasnikkude wahel, et Lätimaal ühel eht teisel teel hea ümmargune arm ära hukatud, et siin eht seal ülespoodud, maha lastud jne. jne. — siis veel: et kusagil kubermangus kuberner pommi läbi tapetud (pommi luga peab just nimelt lehes olema — nob waata, see on see — mida ju sõnumetest nagu loomu sunnil lootime leida ja leidime. Meie süda on nüüd täiesti rahustatud. Edasi. Kui meie näitufeks homme loeffime ajalehtedest, et terwelt 30 kubermangu on elanikutest tühjaks tehtud — kas see meid erutaks? Ei wist. Aga kui meie homme loeffime, et 30 kubermangu on kõige paremas, rahulikumas ja õitsewas seisukorras — waat see oleks praegu imelugu mis meid otse põrutaks. See oleks lehes meie mõiste järele kõige see ootamatam korratud.

P e e t r u s ? Ma saatan teid maailmasse rahu jalale seadma, ja niisuguste nägudega tulete teie taewa wärawale.

Tööta tööliste nõukogu saadikud: „Ohwerdage ka midagi tööta tööliste heaks“
Kapitalist: „Jah waadake, sedasama paluks ma teie käest. Ka mina olen tööta tööline.“

Ütles.

— Ega hunt oma pesa ümbert ei murra, ütles Tallinna wolikogu ja walis sakslase oma kasujid kaitsema.
— Ega aita, targem annab järele, ütles Muremäkin ja wõttis ennaft wolikogu hurjutamise peale ametist lahti.
— Lahket anjdat armastab Jumal, ütles „Revaler Beobachter“ ja andis toodiga „Wirulasele“.
— Kes ei ole piskuga rahul, see ei tana ka suure tüft eest, ütles Härjamäe Kaarli ja pistis wäikele „Walguje“ tasku.
— Kes mees siin, see mees seal, ütles päewalehe wäljaandja ja lastis ennaft ka „nellade“ pool partei liit-meks sissekirjutada.
— Suitsetamine on siin keelatud, ütles Saksman ja pani piibu ette.
— Dnnista Jssand, aga parajasti, ütles pereisa, kui toonefurg temale pooletofina laste kõrwale weel paari juurde tõi.
— On aga loom küll, ajab tooreid kapsalehti sisse, ütles maamees, kui ta saksa nägi wärsket salatit sööwat.
— Oma suu on ligemal, ütles ajalehetoimetaja Leiwapäts, pistis tellimise rahad kõif oma taskusse, jättis kaas-töölised ilma ja reisis üle piiri wäljamaale.
— Muna on targem kui kana, ütles Darmi Madu ja jõi isa päranduse ära.
— See on meie mees, ütles „nella“-parteilane, kui ta jões wähti nägi.
— Jälle uus kaastööliline, ütles „Tapperi“ peremees, kui ta oma kaastöölise warju peeglis nägi.
— Näe hullu koera raibet! wõi tema hakkab politika-mehega waidlema, ütles Mlu Andres, kui koer strasniku peale haukus.
— Kuradi mäsajaja! ütles parun, kui hobune ta sel-jast maha wirutas.
— Kus ja ilka mehe käest peased, ütles Tõnu, kui „ahwis“ peaga laterna posti ümbert kinni hoidis.

— On siin aga söödituid nagu Wene riigis ametnikka, ütles Härju taat, kui Tallinnas maarahwa kaupluse „Sõbra toasi“ hommitu wälja tuli.
— Mis peaks minuft küll saama — kui Tõnissoni ei oleks, ütles „Tiiu Tassane“.
— Bankrott on tulemas, ütles kääride wabriku omanik, kui kuulis, et Kõrw aja-tirjaniku ameti warna paneb.
— Kaks poega ja kolm paari moffi ja panigi lehe hinge alla, ütles „Päewalehe“ toimetaja.

Oleks.

— Oleks pörsfal kiit-ned olnud, ta roniks posti otja.
— Oleks siial tiivad olnud, ära kartulaid maha teegi.
— Oleks terve ilm pea peale pöördä, siis ei pruugiks naesterahwad sopsa teega riideid ülewal kanda.
— Oleks meestel ilusate sulgedega ti-iwad olnud, naesterahwad kiffukfiwad kõif need oma kübarate jaoks ära.
— Oleks kellal mitte seiarisi olnud, siis oleks wõinud teenistufesse minna ja sealt tulla, kudas jüda kutsub.
— Oleks toeral jaba 2—3] arshinat pikk olnud, poleks keti ja nõõri ostmisesk raha kulutada tarwis olnudki.
— Oleks inimejel faks pead olnud, siis puhfaks üks seni, kui teine tööd teeb.
— Oleks prillisi mitte nina peal fan-tud waid taskus, palju noori herrasi jätaks need ostmata.
— Oleks naesterahwal juur habe olnud, ta kräfutats selle ära, aga keif paiga löi-faks lagedaks, et fael ja rind nähtaw oleks.
— Oleks inimejel liht luu ajemel elewandi luu olnud, teda hinnataks palju enam.
— Oleks naesterahwal kõif nagu huuledeks olnud, kui hõlbus siis musjutada oleks!
— Oleks hunt karjakoeraks loodud, siis ei oleks ühtegi looma enam olnud.
— Oleks mõisnikud tööd tegema pandud, siis oleks nad ammuigi Baltimaalt kadunud olnud.
— Oleks talurahwas talwel kõif maha tapetud, siis „saksa“ rahwas oleks nälga ära surnud.

Nagu.

— Bea segamini nagu riigi asjad.
— Riidlewad nagu kodumaa ase-mifud.
— Joob nagu wene papp.
— Tasa ja isamaalikult nagu kitsarööpalise kõif.
— Tagurlane nagu wähf.
— Toores nagu sakakas.
— Hurjutab nagu kiriherra kantslist.
— Rahepaitne nagu „walguje“ Kõrw.

Täielik effitus.

A.: Kuule, wana sõber, mis sind waewab? Sinu mõtled näiwad nii laiali olewat. Ega sa ometi ole kedagi armastama hakanud.
B.: Mina armastama hakanud? Sina effid suuresti. Kas sa ei teagi, et ma hiljuti abielusse heitfin.

Kes teab?

Saadetud küsimised.

andnud supelusaika minna. Mind ennast, et liiga kuiwetanud olen ja minu abikaasat, et ta liiga paks on. Minu tütart waewab werewähesus, poeg on liia werega. Kes teab meile sündsats supelusaika juhatada.

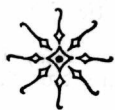
3. Kuda saaksin Hiiumaale. Tohter on minule laewasõidu ära keelanud.

4. Millal tuleb „leplik meel“ Eesti ajalehtede wahel? Kas siis veel keegi elab?

5. Millal wõib talurahwas rendi wähendamist paluda, ilma et selle eest peksu ja mahalaskmist karta oleks?

6. Millal wõib laewaga Helsingist Tallinna ehk Tallinnast raudteel Peterburki sõita, ilma et sõitjaid ei luurataks.

7. Millal hakkab Eesti rahwas ühel nõuul iseom kasude eest seisma.

Imede aeg ei olnud mööda.

Üks ilusama sugu liige, kes just ilus ei olnud, aga ometi juba 30 aasta ümber wana neiukena, ütles oma sõbrale, et imesid peab ikka uskuma, neid sünnib veel praegu maailmas ja imede aeg ei ole veel sugugi mööda. No mis imet siis nüüd on sündinud? küsib teine uudishimulikult. Sündis kõige suurem ime, mis minule wõis juhtuda, mina sain eile kihlatud, mis ise kaua aega juba üsna wõimatuks pidasin.

*

Hull mees.

— Kas oled kuulnud, et Hindreku naene on ära põgenenud?

— Oh, oh! ja kuda tema mees seda lööki kanda suutis?

— Nüüd on ta juba wagusamaks jäänud, aga esimestel päewadel oli ta pea-aegu hulluks minemas—rõõmu pärast.

*

Midagi uudist.

Kirjanik: Ei enam tea, millest raamatu kirjutaks, kõik ained on nii ära kulu- nud.

Sõber: Kirjuta igapäewane palweraamat jumalasalgajatele.

[Suurte]kombed.

Suurkaupmees: (tulewase wäimehele) Olge head, herra leitnant, siin on see raamat, mis te soovisite omale lugeda wiia.

Leitnant: Tänan väga! Aga mis see on? Siin on lehtede wahel sajarublane paber!

Suurkaupmees: Ah, need on aga meiesuguste raamatu wahemärgid.

*

Naese rumalus.

Taat: Kuule eit, kuhu sa minu wihmawarju oled pannud, sajab praegu kangesti.

Eit: Mina laenasin Paksbergile.

Taat: Sina tola, nüüd ei saagi meie seda enam tagasi.

Eit: Kuidas nii?

Taat: Wihmawari oligi ju Paksbergi oma.

Duuma on surnud —

— ja rahu walitseb maa peal.

Kuu ülewaade ja uuemad sõnumid sündinud asjust

Pärnuft. „Postimehe“ Pärnu wäljaandes seisnud kuulutus, et Diisu mõisas olla üks pefsu masin müüa ja veel üsna odawalt. Pärnulastel jooksnud hirmu judinad üle ihu — et ehk tuuakse see hirmus riistapuu Pärnuisse trassinifutele, sest nuudiga ikka jääb hing fiske aga pefsu masin — tohoo!

Nüüd wõime Pärnulaste rahutusjeks teatada, et see müüdam masin päris harilik wilja-pefsu masin on. Mõistates wõib ju ka wabel arwa üsna süüta usjugi olla.

Sagadi-Handust. Wäga sünnis kindluse koht on üles leitud: Idunapool on järw, põhja ja hommitu pool mäed, õhtu pool paar patareid — ja kindlus ongi walms. Kui järwe veel mõni soomuslaew ja torpeedo lasta ning mõned kalaannad panna, siis ei pruugi waendlast karta. Ehituse tööd on juba alanud. Ninsaks ja suureks peamurdmaks ülesandeks jääb aga: kust waendlasti soetada, sest ümberkaudu on kõik wainne ja neid pole olemaski.

Koerust. Maks peab õige olema. Kunsti — sealt lõigata, kuhu ja mitte pole küllwanud — ei tunne igamees. Suure waewanagemise järele on musta kuuega kirikumees selle õnne ofalifeks saanud. Ta saab tihti sealt oma 65 kopikat kätte, kus ta ise sõrme ofagi liigutand. Tõrsumise korral wõetakse seda „hundusliste“ abinduudega wälja. Kuuringa Tõnise leff tabab seda kunsti ka ära õppita, jellepärast maffis kooliraha juba ette ära.

Kuusalu-Lofjalt. „Kes raha kotti raputub, jee taewa fiske lipjatab“ on süin täide läinud. „Taewase ühenduse“ massu hinge pealt on 3 kopika pealt 6 kopika peale kõrgendatud. Aga selle eest lubatakse edespidi ka kõwemad „troppid“ anda.

Wirumaalt. Mõisnikud kindlustawad hoolega mõisajäi ja ehitawad maalinnasi. Mõisjate üfjed ja ainaluugid lööbasse jeeft poolt teras plaadiga üfse, jeeft et wälsmiifi waendlasti ei ole. Rohuaiad piiratakse okastraadiga ümber. Kaewatafke hundiaufusi. Tallinnast tahetasse ajutatawat musta sada kaitfeks tuua.

Rafucreft. Veerilastele pandi (maaküsimuses) jüdame peale: juur tükk ajab juu lõhki, jeeft . . . jeeft . . . parem lõpetan sõneleja enefe sõnadega: „Mis kasu oleks jeeft, kui keegi meie hulqast 500,000 desjatiini nuad omandaks ja ühe jao kõigest oma jduu puudusel hariks; anna parem siis ee maa selle kätte, kellel täis jduud käes on, et ta wõiks teda kõif harida.“ Muudugi mõeldi selle all mõisnikka. Jah, lapsjued! Olge ikka selle tüliga rahul, mida üks kord surnu ajast pärite: 1 samm lai ja 3 samm piff. Ondfad on tafasjed, jeeft need . . .

Pärnuft. 2 juulil peeti tühjas kirikus jutlust. Edespidi aetasse sõjajeaduse abil inimeji kirikusse. Ja puud tunnustse tema wiljast.

Tartust. Lue turu ääres Peterburi hotellis on figade kaise- wõdi kaswatuse jaam on fiske seatud. Et aga fiad ümberkaudje õhu kõif omale tarwitawad, siis kannatawad naabrid ja hoowifondfjed wärste õhu puuduse all. Waeste kannatajatele trööstifse teatame, et lähemas tulewikus hästi lõhnawat tõugu muretjetasse.

Misfiit. Karstafjed oliwad endile sipelga agarusega „Kindluse“ üles ehitanud. Sealt pommitati wana waendlast ja Bachuse templit. Tagajärjed oliwad hülgawad. Seal tuli uus „maenlane“, mida kindluse elanifud enne polnud näinud ega nende sõdimist wiisifi tundnud. Kindluse elanifud peletati laiale, mitmeid koguni teisel poole maakera. Kindlus langes. Järel jäänud ei julenud enam

Jeremia nutu laulugi laulda. Nüüd olla lootust, et wana pesa uueste kätte jaadakse.

Tartust. Telegrahwi teel teatadi meile, et juur-tükkipaat „Audifed“ on wana aasta lõpul randa kiim jooksnud. Laewamehed on ära peajenud; kapten läinud wäljamaale terwise weele. Laew on samblaga kinni kaswanud ja muda alla maetud.

Baltisfiit. Kilude riigis on streik lahti peajenud. Beetasse suurepäralist miitingut, kus oisufeks tehtasse mitte enam nende tingimistega kalameeste wõrkudesje ega nootadesje minna, kui siamaani. Praegust korda loetasse päris niilgimifeks. Tõõtatafse uus kaitse seadus wälja. Politseji asjasse ei sejanud.

Waideft. Kulitsate tolm pandi boikoti alla, jeeft et see jalakäijaid ja hobustega sõitjad wäga tüütada. Wee puudus on juur.

Sarja Jaanift. Lühikese wera mõisa walitseja jaatis kiir kähjala kordniku järele — et wiimane silmapiff mõisa tulgu rahutusi maha suruma — jeeft nimetatud mõisa põllul pidada töölifjed miitingit ja lehwitada punast lippu. Kordniku sinna jõudmifjel selgus asi: Wäljal oli koorem ümber läinud ja et koorma mees üffi teda ülesse seda ülesse ei jõudnud tõsta, palus ta wäljal olemaid selfimehi abifks. Need oliwad tulnud, aidanud koorma otje ja peale selle oli üks aitajatefti punase nina rätikuga raske tõstmise mõdul ilmunud higi näo pealt kuwatanud. Walitseja oli seda eemalt näinud — summa mehi koos: punast walgub ka — õh ja tuline — määs, mis muud kui määs! Et jee „määs“ küll nii halenalfajalt selgitatud jai — fiftsi nõudis walitseja, et kordnik punase ninarätikuga mehe pogrifse tirifks, esmalt jellepärast, et ninarätif punast wärwi oli ning teifeks, mis kuradi kord jee on, kui juba iga teomehel nina rätif on — kas ta peosse ei mõista nuusata.

Tallinnast. Siit linna mehed on nüüd kõif kihimehed. Süin on mitukümmend kihti. (Mõnes kohas nimetatakse kihwti, kihits, aga asjal on wabe, kihwt on ikka kihwt ja kiht on kiht.) Nii on meil „Sõnumete“ kiht, „Wirulase“ kiht, „Päewalehe“ kiht, „Walgufe“ kiht ja natukene „Postimehe“ kihti. Ja need kihid peawad kõige tulfifemad wõitlust — kihi wõitlust nimeft. Üks tõrwab teift. On keegi kiht midagi walmist loonud wõdi üles ehitanud; fifts on teine kiht filmapiff kannul, et seda kofe maha lõhkuda. Ja jelle tõttu edeneb kihide tegeruus hilgawal wähja sammul. Just kui ennewanast ühe kiriku ehitamine: mis päewal walms saadud — seda wanapagan õffel maha tirinud. — „Nella“ kiht hakkab ka aimitfema, tunda õhus nagu walimise haisu. Uiwastanud esiteks hea kārata ja ajamud filmad pilulil ja nüüd piiluda nagu ämbfif, et kuidas Gestsaste hulqast mõnda kõlupead oma kihu hulka saada.

Põllumaalt. Siljuti oli fiftfjes rahukohtus parunite ja vonnide huuwitaw kohtu asi ees. Neid süüdisjati teerõõwimifjes. Süi jai selgeteks tehtud ja wõrdlemifje õige pehme karistus määratud, jeeft wainutatud mehed arwasiwad, et jee nende wera wiga olla. Tõitis ju fiftst werd tõug ennaft keshajal täiesti teerõõwimifjef, ehs fifts lapsjed ole ka wanemateft seda pärandanud. Dnnetu sugu!

Kusajagit. Kusajagi küla kindralfuberner andis käsu wälja, et iga elanif, kes tema jutule tuleb ehk temale wästu juhtub tulema, mitte jalgadega seda ei teeks, waid kätte abil, nii et jalad ülesjõpdi on. Ka tritammi kaswatamise wiisfi. Sellel moel pole wõimalif pommi wifata ega

fõjariista kanda ja kuigi mõni riist taskus oleks — see jellel mõel ommeti seal ei seisaks — waid kuffus kohe wälja.

Saksamaalt. Saksamaal walitseb suur raha häda. Selle parandamiseks on walitus tänu wälja annud, et iga hing, kes üle Saksa piiri astub, jalamaid selle lõbu eest 400 marka peab maksma.

Peterburist. Läbiotsimine, läbiotsimine ja läbiotsimine.

Saaremaalt. Kes wäljamaal on reisinud, see kirjutab ja kõneleb kodumaale, mis ta wäljas imet on näinud. Hiljuti lugesin kufugilt, et Taanimaal lehmaga kintakse ja see olla väga kasulik, sest siis pole waja hobust pidada. Selle ime kiitjad ei ole ometegi teadnud, et Saaremaal weel kasulikumalt osatakse põldu harida. Siin panewad wabel mees ja naene teineteist korda mõõda adra ette rafesje, ja siis ei ole waja hobust pidada. Ja lehma ei olegi igal waesel wabadikul.

Soomemaalt. Põhjalabe rannal ei ole nüüd sugugi terwiseks paljajala käija, sest sinna on minewajest sügiseft jaadit kõiksugu püssa ja püssitiftusid maha külwatud, ja pole sugugi lõbus mõelda, kui niisuguse pinna jalga jaad. Soome ametnikud on nüüd kofjus õlal otjimas, just nagu kartuliwõtjad põllul. Siinemaale on neil saati olnud wähepoole.

Tallinnas. Meie aeg on kahtlemata väga ajaloolift ja ajalugu tehtakse nüüd igal iga päewaga. Mõtleme, mis maailmas kõit pärast seda on sündinud kui Jaapani sõda algas. Küll tulewiku koolipoisid seda ega neawad, kus ajaloo raamatud mõne aastaga nii palju pafsemaks on tehtud.

Ja ega neilgi kerge ole, kes sellel ajalooliftul ajal elawad, seda teab igaüks ja iseäranis weel naljalehe toime-

taja, kes siin peab naljalehte toimetama, niisugusel maal ja niisugusel ajal kus nali kaugel on. Sellepärast palume lugejaid wähemaga leppida.

Kõige tähtsam asi maailmes on muudugi see, et „Mats“ maailma kõige kuulsam kirjanik ja rõõmsa meele kõige ülem ülespidaja on, kelle sõnad iga terve ja haige inimese hinge peale mõjuwad nagu noore peiu juudlemine armsa neiuksje südame peale, kuna jälle tagurlaste ja kitsarinnaliste selga „Matsi“ sõnad sattuwad nagu Keabami okafine piits ennemuiste Jisraeli laste selga.

Sellega anname teada, et „Meie Matsi“ toimetus terwe on ja niisama ka kõit toimetuse liikmed päris terwed ja üsna elus.

Wangutsemisft juhtub ifka aeg ajalt, mis ka omalt kohalt hirmu teeb. Mõned toimetuse liikmed on oma punafed lipjud ja kõit puuafed riidetükid ära põletanud, et mitte kahtluse alla langeda.

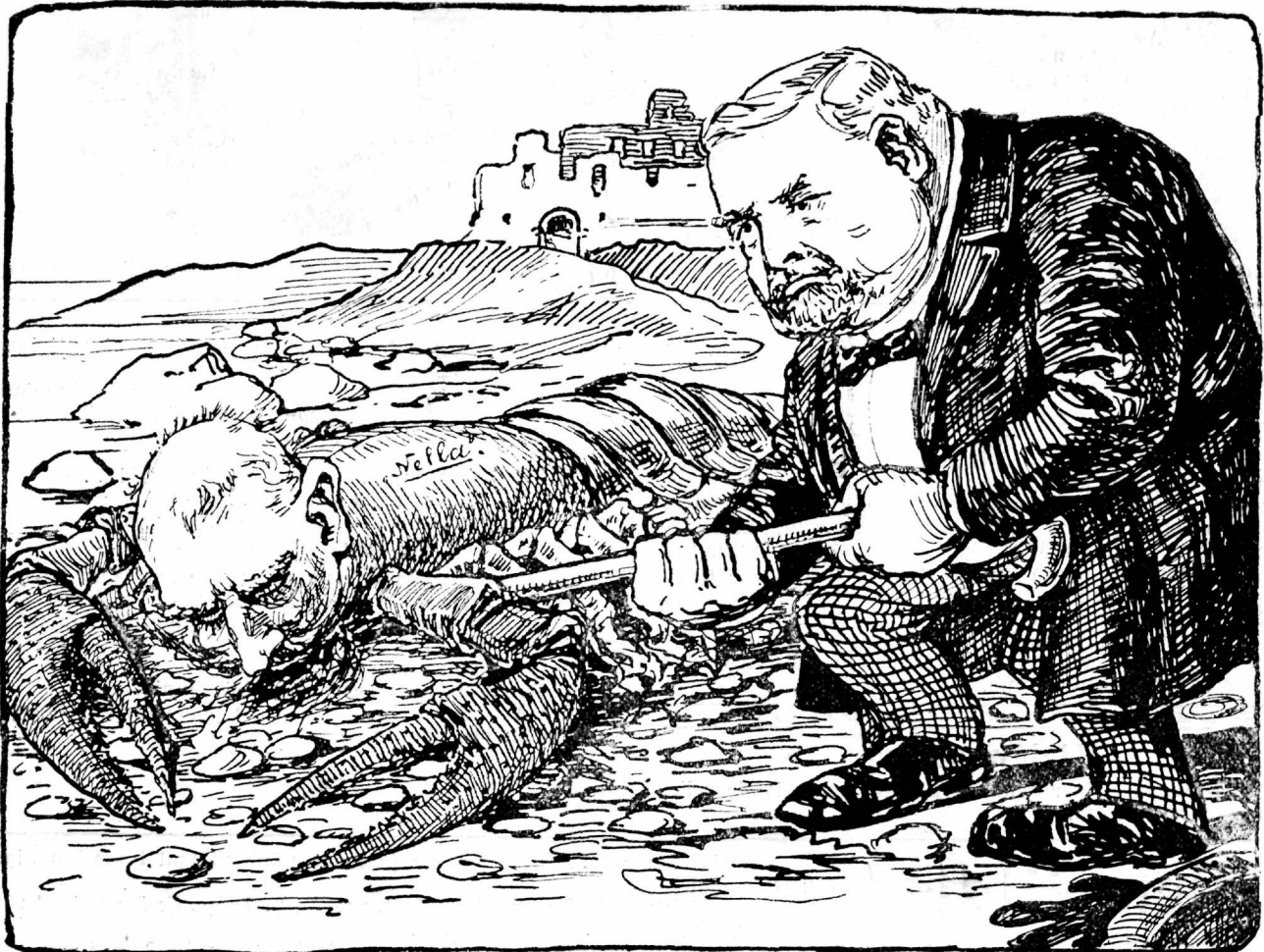
Peterburist. Pimm, põmm, pomm, Rosjia grugomm! kõlaw hüüded igast riigi nurgast.

Palun andeks, et nii igapäewafed sõnu tarwitan.

Ujalehede kinnipanemisjed on päewaforral. Mis selle tagajärg saab olema, seda ei oska keegi omale ettekujutada, sest sellega ähwardatakse terve inimesesoo ja inimliku olemise edasikestmist. Ujalehed on ju nüüdjel ajal inimestel igapäewafeks leiwaks saanud, niisama kui „Meie Mats“ igapäewafe leiwafeks (ja keegi ei ela ükspäinis leiwast, mispäraft nende ärahawitamine terve inimesesoo häwitamisft tähendab.

Motto: Sõda ja tagakuufamine ja werised riided

Tallinnast. Kõit maailm kuulub olema kuterpalli ja Euroopa edasi tagasi Uga mis hoolime meie naljamehed

Pik wits. Liiguta, liiguta! Warsti on walimised.

E i k'õ'l b a.

Pandimaja pidaja: Ei, kallid herrad; nende peale ei laena meie midagi. Nende hind on praegu väga kõikuw'

neist maailma muredest! Meil peab lõbus meel ja hea tuju olema, kas wõi maaferra lõhkeks ja taewas pauguks.

Maailma täit ei ole wiimasel ajal jügugi korralik olnud waid maailm on pusklenud püherdanud pöörnenud 'a möllanud nagu tige metsaline, kes teiste ja enese elu üle on wihaseks saanud. Iseäranis Balti Saasus on juba minewast jõulust jaadik nagu Ilnutamiseramatu, were-tarwaline metsaline, felle arvates weel küllalt pole tapetu ja peksetud. Tema ajakirjandus ei ole enam mingisugune solgirenn, kust mööda Balti Saasja waimline mustus müllesse woolab, waid see on nagu määratu pühkmete, solgi ja jätiste lomp, kust kõihugu wirtsa wälja tungib, wahel fihwtifed aurufid, mis hinge finni matab, wahel kannatamata lämbunud õhku ja kårbenud haifu mille läheduses ainult see wõib elada, felle meeled felle sees olles igawesti tuimaks on jäänud.

Kirjawastused.

Brohwerer. Paar palakest kõlbab, aga mis üle selle, noh — aimate isegi.

M. M. Kolga-Jaanis Teie tõe põhjal olewad lood kadusiwad sinna, millel pole põhja.

Mats Mats. Paneme Teie meeleheaks ja lugejate ehmatuseks Teie toreda lõpusalmi täht-tähelt siia:

Lõpuk.

Mässaw õnn... Tormine elu meri!...
 — Mul siin ala külaline... —
 Soontes keeb... walust walutaw veri!...
 — Mul kõik see on mõtelta imeline...!

Jah, meile on see ka enam kui imeline „mõtelta“.

W. T. Jurjewis. Need „paarkümmend“ oliwad küll kõhna wõitu — eks esimene wasikas lähe ikka aia taha. Katsuge teisega.

Ojly. Paljust sai pisut.

A. R. Warwast. Ehk edespidi sünnib.

J. ? A. Teie ütlete „— sest ma pole suur kirjamees“. Ka meil on see arwamine.

„Meie Mats“

hakkas aprilli kuuga korralikult ilmuma ja ilmub nüüd esialgul korra kuus, iga kuu fefepaigal.

Hastakõigu hind, see on 12 numbrit, postiga 1.20 kop., tse ära wiies 1 rbl. Üksiku nr. hind 10 kop., postiga 12 kop.

Tellimist wõib algada misjügest kuust keegi soowib. Ka kõige eistmest nrist algades, mis 1902. a. ilmus, on weel saada. — Tellimist ja kuulutust wõtawad vastu kõik auusjad raamatukauplused ja ajalehete tellimiste wastuwõtjad. Toimetus ja talitus on Tallinnas Liwalaia uul. nr. 23. Wene keelt adress kirjadele: Журнал „Meie Mats“, Ревель.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja **Jaason.** Trükitud M. Antje trükikojas, Tallinnas.